

PEL NOSTRE FUTUR: INDEPENDÈNCIA!

PARLEM D'INDEPENDÈNCIA.

El dissabte 21 de gener vam poder gaudir a les Cotxeres de Sants de la xerrada "Parlem d'independència", a càrrec de les escriptores Isabel-Clara Simó i Patrícia Gabancho. La sala d'actes es va omplir de gom a gom d'assistents, amb els quals les autores van compartir els seus punts de vista sobre la situació del nostre país. Segons les autores, a Catalunya, per continuar existint només li queda la via de la independència. Simó i Gabancho també van fer esment de com la societat civil s'està mobilitzant per assolir aquest objectiu.

El primer aspecte tractat va ser una reflexió sobre els conceptes més repetits als mitjans de comunicació. En l'àmbit europeu, l'expressió que s'ha sentit més darrerament és la de "sobirania del deute". Perquè el deute és sobirà. "I jo que sóc? Tu no ets sobirana, però tens deute". A nivell de l'Estat, s'ha inisstit molt a "recuperar el concepte de nació espanyola". Ara resulta que els constitucionalistes som els catalans, perquè les autonomies són a la Constitució; i els nacionalistes, els espanyols, perquè la nació espanyola revela un grau de patriotisme. Quant als Països Catalans, la paraula més repetida és "unitat". Però no dels partits, perquè a Catalunya o ets convergent o ets socialista o ets "d'aquells". Som allà on érem: Convergència pactant amb el PP. I quan es demana el que deuen, la resposta és: "Després de les eleccions andaluses", sense cap argument. Per tant, el que cal és la unitat del poble català, hem començat a entendre-ho i l'acte del 21 de gener en va ser una prova.

Respecte de les infraestructures, les autores ens van recordar que Zapatero, l'any 2007, va fer un pla de rodalies que prometia gastar 4.000 milions d'euros a Catalunya, i immediatament 5.000 milions a Madrid. D'aquests 4.000 milions d'euros, se n'han invertit el 6% en 4 anys. Quan el conseller Recoder demana que es compleixi el pla promès, Morlan contesta que no hi ha diners, cosa que no és certa. Estan acabant la línia de l'AVE a Vigo, que culmina amb una estació de Norman Foster. Conclusió: es pacti el que es pacti amb Espanya, després tot serà fum, perquè per a Espanya no és cap deshonor mentir als catalans.

Isabel-Clara Simó i Patrícia Gabancho ens van donar la notícia que el catalanisme ha fracassat. Sempre ha estat un pacte de mínims per obtenir uns mínims a Espanya, cosa que durant cent cinquanta anys tenia un sentit. En primer lloc, per les circumstàncies històriques, que han estat molt dures durant aquests cent cinquanta anys, i, en segon lloc, perquè Catalunya tenia uns lligams econòmics amb Espanya que eren molt difícils de trencar. La industrialització catalana es va fer gràcies al mercat proteccionista espanyol, un mercat que estava a disposició de "*todas las regiones españolas*", i, si les altres no el van aprofitar, va ser perquè estaven pentinant latifundis.

El que sempre ha volgut fer Espanya amb aquest catalanisme ha estat desmantellar Catalunya, i durant un temps han volgut desmantellar la nostra llengua, però ara també volen desmantellar la nostra l'economia. Ho estan fent amb la indústria, la recerca, i els circuits d'exportacions que ja hi

PEL NOSTRE FUTUR: INDEPENDÈNCIA!

Butlletí informatiu de SANTS-MONTJUÏC PER LA INDEPENDÈNCIA – Any II núm. 8. FEBRER 2012 Pàgina 2/5

havia establerts, i tot això sense oblidar la banca i el sistema de caixes. Fins ara, els catalans hem anat trampejant, però aquest anar fent ja no serveix. Ara s'hauria de fer un pas endavant, però el catalanisme encara està preocupat per l'Estatut i l'Espanya federal; no té cap contacte amb la realitat. Actualment estem en un moment dolç per la unitat de la gent, perquè hi ha un interès de país pel futur dels nostres fills i néts (que és l'interès més legítim que pot tenir una persona), per l'interès de ser dipositaris d'un llegat mil·lenari.

Catalunya ha estat dividida en totes les cruïlles històriques, però ara s'ha posat en marxa un moviment que pot trencar la dinàmica pactista. Cal posar en marxa aquest moviment, i l'Assemblea Nacional Catalana pot ser l'instrument per deixar de pensar en el marc dels partits polítics i superar-los com a base.

Després d'exposar aquestes opinions amb un agut sentit de l'humor amanit amb anècdotes molt sucoses, les autores van acabar fent una

reflexió sobre l'àmbit cultural català.

Segons elles, la cultura catalana té una de les millors nòmimes del món, sense necessitat de camuflar-se d'espanyola. Aquest fet ha desmentit la teoria del *Titànic* llançada pels intel·lectuals barcelonins que treballaven en castellà, segons la qual Barcelona era com el *Titànic*, que s'enfonsava a causa de la política cultural dels primers governs de la Generalitat, que volien potenciar la cultura en català.

Un cop acabat el col·loqui d'Isabel-Clara Simó i Patrícia Gabancho, Enric Garcia, coordinador de Sants-Montjuïc per la Independència, va explicar què és l'Assemblea Nacional Catalana i els principals punts del full de ruta que es debatrà el 10 de març. Aquests punts passen per la celebració de marxes per la independència a tots els municipis, per tal que convoquin un referèndum, aquesta vegada oficial, durant l'any 2013 sobre la independència de Catalunya i així forçar els partits polítics a definir la seva postura en relació amb aquesta qüestió en la propera campanya electoral.

Les 175 raons

Raó 72. Amb un Estat propi moltes empreses vindran a Catalunya per l'efecte capitalitat i l'aeroport del Prat millorarà en vols intercontinentals.

Trobareu les 174 raons restants a:

http://www.assemblea.cat/docs/lilibret_MXI.pdf

Sabies que...

El 40% dels impostos que paguen els catalans no es gasten a Catalunya?

L'Estat propi permetria incrementar un 67% els recursos a disposició de les administracions públiques a Catalunya.

PEL NOSTRE FUTUR: INDEPENDÈNCIA!

La desaparició de la companyia aèria catalana.

Aquests dies hem vist com Spanair finalitzava les seves activitats. Aquesta circumstància l'han aprofitat alguns per criticar la idea de tenir una companyia aèria catalana i fins i tot l'aspiració que el Prat sigui un *hub* intercontinental. En l'editorial de Vilaweb del dia 5 de febrer, que reproduïm a continuació, se situa aquest episodi en el context dels interessos espanyols i de les opcions que ens queden als catalans.

Això que ha passat a Spanair té més valor que no sembla. Des del punt de vista polític vull dir. És la constatació, una volta més, que no enfocar l'objectiu d'una manera encertada converteix el camí en una feixuga batalla contra els elements. En un camí de frustracions. Ho vaig dir dissabte: és possible que Spanair no haja tingut la millor de les gestions possibles, però aquest no és el mal. Quin és, doncs, el mal? Doncs que Barcelona no vol ser una ciutat marginal, però és evident que Espanya juga descaradament en favor de Madrid i impedeix que l'aeroport de Barcelona siga competitiu. No és que l'estat espanyol siga neutral, és que és pro Madrid. Entenguem-nos. I això causa una gran frustració, no solament entre els independentistes sinó simplement entre els barcelonins: no cal ni tan sols ser catalanista per a sentir aquesta frustració. Veus que l'estat posa tots els arguments i el seu poder (lleis, convenis internacionals, empreses com Iberia pagades per tots, AENA mateix...) al servei exclusivament de l'aeroport de Madrid i t'enfurismes en veient-ho. I aleshores què? Aleshores pots triar entre dos camins. L'un és el de la confrontació directa. Això vol dir assumir que és impossible ser respectat dins Espanya i que cal trencar-hi. Vol dir assumir que qualsevol preu que això valga sempre serà poc comparat amb el preu que paguem i pagarem. I vol dir fixar, en conseqüència, un objectiu concret, clar i indiscutible: volem tenir un estat propi i el volem tenir tan aviat com siga possible. Sobretot per a evitar més frustracions en tots els terrenys. O és que hi ha ningú que dubte que el Prat fóra un dels més grans aeroports intercontinentals d'Europa, tan sols que tingués una administració a favor? L'altre camí és el del fer veure. I és el que seguim fa anys. En aquest cas Femcat i una bona part de la societat civil s'embarca en una operació complexa --i que cal elogiar per allò que té de valenta: fem veure que no tenim els entrebancs que tenim i tirem endavant. Provem avançar sense encaçar l'objectiu principal. Mirem de comportar-nos com un estat independent, sense ser independents. És una via, però el resultat ja sabem quin és: frustració i una paret monumental. Perquè al davant no estan per floritures. Perquè sempre hi ha catalans disposats a col·laborar amb l'estat --per més nacionalistes que es presenten, posem per exemple els Carulla amb Iberia. Perquè els entrebancs que l'estat pot posar sobre la taula són molt seriosos --qui ha pressionat Brussel·les per fer impossible l'operació de Qatar Airways? Perquè ets un subordinat en definitiva. I ací és on som. Amb l'aeroport, amb les seleccions nacionals, amb els diners que ens roben cada dia, amb l'oficialitat del català a Europa, amb les caixes que s'esvaeixen, amb la llengua a l'escola sota amenaça, amb TV3 en la picota... posats en un camí de frustració permanent. Posats en un camí de frustració permanent perquè no enfoquem l'objectiu com ha fet Escòcia. O és que no sabem que tots aquests problemes es resoldrien, immediatament, en un sol dia: el de la proclamació de la independència? Potser ha arribat el moment de demanar-nos si no perdem el temps provant de lliurar una batalla impossible: la de fer veure que som allò que no som. Potser ha arribat el moment de pensar si no fóra més sensat, he dit sensat, de proposar la independència d'una manera concreta, més que no anar passant els dies perdent forces i delit en batalles impossibles.

PEL NOSTRE FUTUR: INDEPENDÈNCIA!

BIOGRAFIA:

Baldomer Lostau i Prats

Baldomer Lostau (Barcelona, 1846-1896) va ser un obrer català, pertanyent al grup català de la Societat de Teixidors a Mà de Sants, que va destacar pels dots polítics i per l'esperit de lluita.

Lostau va participar en l'alçament federal del setembre del 1869, que ell va dirigir personalment a Igualada, i també en la Junta Suprema Revolucionària amb Alsina, Clavé i Joaritz.

Va formar part de la Internacional Obrera, de la qual va ser un dels primers afiliats catalans. El gran prestigi que tenia entre la classe obrera catalana li va valer l'elecció com a representant català al Congrés Internacional de l'Haia el 1872.

Partidari radical de la formació d'un Estat Català, sempre va mantenir-se fidel als postulats internacionalistes, tenint molt clar el seu arrelament a Catalunya i el seu compromís amb la classe obrera catalana.

Va ser elegit diverses vegades diputat a Corts, on protestà iradament pels nombrosos casos de repressió contra les classes populars dirigits pels governadors de l'època i on defensà la legalitat de l'Associació Internacional de Treballadors. Va participar en diferents projectes de la premsa obrera, com ara El Comunalista (amb Pompeu Gener) i La Avanzada.

La seva ingent tasca política el va portar a rebre l'encàrrec de proclamar l'Estat Català l'any 1873 i ser-ne nomenat el primer president, tot i que un cop frustrat per l'incompliment de les promeses de Pi i Margall, va prendre el comandament de Guies de la Diputació per enfrontar-se als carlins. Un cop dissolts els Guies, va seguir el combat amb diferents partidaris internacionalistes i de l'Estat Català.

Quan va caure la República, es va haver d'exiliar. De retorn a Barcelona, va prendre part activa en el Congrés Regional Federalista de Catalunya, que va aprovar el projecte de constitució de l'Estat Català el 1883.

PEL NOSTRE FUTUR: INDEPENDÈNCIA!

SMxIII
Sants-Montjuïc
per la *Independència*

Butlletí informatiu de SANTS-MONTJUÏC PER LA INDEPENDÈNCIA – Any II núm. 8. FEBRER 2012 Pàgina 5/5

Llibres:

Cartes d'independència a la vora d'una tassa de te

Patrícia Gabancho i Isabel-Clara Simó han tingut el gran encert de publicar una sèrie de cartes que es van anar enviant des del març del 2009 fins al febrer del 2011. Durant aquest temps, les dues escriptores van intercanviar idees i van explicar les seves sensacions sobre la vida i sobre la situació del país. Resulta que ara aquestes cartes, a més del seu valor literari, són interessants perquè han adquirit un sentit molt especial. I és que la seva redacció coincideix amb el rerefons d'una etapa en què s'han produït grans transformacions de les sensibilitats socials sobre les relacions amb Espanya. Una etapa aquesta en què la societat catalana ha assistit astorada al colpeig, a l'amenaça de pèrdua de drets nacionals que ja es consideraven permanents, a una situació d'asfíxia, de carreró sense sortida, culturalment precaris i econòmicament impeditos.

Cartes d'independència a la vora d'una tassa de te ja és un títol ben suggeridor del contingut. Al

llarg de l'epistolari, totes dues escriptores parlen (i opinen amb contundència) de la sentència del TC contra l'Estatut, de la gran manifestació del 10 de juliol del 2010, de les onades de consultes sobre la independència nascudes a Arenys de Munt el 13 de setembre de 2009 i que van culminar el 10 d'abril de 2011. Independentistes convençudes des de fa molts anys, compromeses amb la defensa dels drets nacionals i socials del nostre país, Isabel-Clara Simó i Patrícia Gabancho ens posen a les mans un llibre de lectura agradable, positiva i enriquidora, un llibre ple de lucidesa i energia... en un moment en què ens calen urgentment idees fresques i valentes per enfrontar-nos, col·lectivament, a un repte completament nou i assumir sense por que ens ha tocat de viure el procés històric cap a la independència.

Isabel-Clara Simó i Patrícia Gabancho

A Contra Vent Editors. Barcelona, 2011

Isabel-Clara Simó | Cartes d'independència
Patrícia Gabancho | a la vora d'una tassa de te

ACONTRAVENT